

Тамъ майка дрѣме и оштѣ не заспала
 Жалостно гледа на свои дѣчица
 С' сълзи ги мие горка горчица.
 Гледа ги, гледа, па послѣ плаче,
 На грѣди туря малко сираче;
 Съ думи жални, жални печални,
 На дѣца дума, што лежатъ гладни.
 „Спѣте спокойно, ангели мили,
 „Богъ, некъ се надъ васъ клети-тѣ смилн.
 „Ни хлѣбець имамъ, ни искра огнь,
 „Съ што штѣ ви стопля нахраня заранъ.
 „Единъ имахте добръ баштица,
 „И него закла крѣвна убийца.
 „Той се за васъ бѣдни-тѣ труди,
 „Крѣвнишка рѣка въ гробъ го гуди“
 Тѣй си редеше бѣдна-та майка
 Отъ тежка мѣка хвана я дрѣмка,
 Главица сложи заспа си мирно
 Слово ѝ бѣше това подирно.

III

Зора зазори, дѣчица ставать
 Майка си жално тѣ призовавать,
 „Дигни се мале, огнь ни стѣкни,
 „Малкий Милча ти си пригърни.“
 Нѣ майка мѣячи студено ѝ чело
 Пошъ ѝ исчете гробно опѣло.

П. Ивановъ.

ХУБАВА СИ, МОЯ ГОРО.

Хубава си, моя горо.
 Меришешъ на младость,
 Нѣ вселявашъ въ сръдца-та ни
 Скрѣбъ и жалость: